

UCHWAŁA Z DNIA 12 GRUDNIA 2002 R.

SNO 50/02

Przewodniczący: sędzia SN Jacek Sobczak (sprawozdawca).

Sędziowie SN: Helena Ciepla, Marian Kocon.

Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny w Warszawie w sprawie sędziego Sądu Rejonowego w związku z zażaleniem Prokuratora Rejonowego na uchwałę Sądu Apelacyjnego – Sądu Dyscyplinarnego z dnia 8 października 2002 r. sygn. akt (...) w przedmiocie odmowy zezwolenia na pociągnięcie sędziego Sądu Rejonowego do odpowiedzialności karnej po wysłuchaniu sędziego i jego obrońcy

u c h w a l i ł: uchylić zaskarżoną uchwałę i sprawę przekazać Sądowi Apelacyjnemu – Sądowi Dyscyplinarnemu do ponownego rozpoznania.

U z a s a d n i e n i e

Wnioskiem z dnia 12 września 2001 roku, na podstawie przepisów art. 50 § 1 i art. 92 ustawy z dnia 30 września 1993 roku – „Prawo o ustroju sądów powszechnych” (Dz. U. z 1994 r. Nr 7, poz. 25 z późn. zm.), Prokurator Rejonowy, wystąpił do Sądu Dyscyplinarnego przy Sądzie Najwyższym w Warszawie o zezwolenie na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej sędziego Sądu Rejonowego za to, iż w dniu 13 lipca 2001 roku około godz. 18.45 w A. (...), umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, iż będąc w stanie nietrzeźwości (2,78 promila alkoholu w wydychanym powietrzu) kierował samochodem osobowym marki „Alfa Romeo” o numerze

rejestracyjnym (...), tj. o popełnienie przestępstwa określonego w art. 178a § 1 k.k.

Sąd Dyscyplinarny przy Sądzie Najwyższym w Warszawie uchwałą z dnia 11 października 2001 roku, wydaną w sprawie o sygn. akt (...) nie uwzględnił wniosku Prokuratora Rejonowego o wydanie uchwały zezwalającej na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej sędziego Sądu Rejonowego.

W związku z zażaleniami Prokuratora Rejonowego oraz Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Sądu Apelacyjnego wniesionymi odnośnie do uchwały Sądu Dyscyplinarnego z dnia 11 października 2001 roku, sygn. akt (...), Wyższy Sąd Dyscyplinarny w Warszawie, uchwałą z dnia 23 kwietnia 2002 roku, w sprawie o sygn. akt (...), uchylił zaskarżoną uchwałę i sprawę z wniosku Prokuratora Rejonowego o zezwolenie na pociągnięcie sędziego Sądu Rejonowego do odpowiedzialności karnej sądowej, przekazał Sądowi Apelacyjnemu, do ponownego rozpoznania.

W uzasadnieniu uchwały wskazany organ dyscyplinarny zawarł zalecenia, zawierające kierunki pogłębienia i uzupełnienia materiału dowodowego sprawy.

Sąd Apelacyjny – Sąd Dyscyplinarny, ponownie rozpoznając sprawę, uchwałą z dnia 8 października 2002 roku, wydaną w sprawie o sygn. akt (...), odmówił zezwolenia na pociągnięcie sędziego Sądu Rejonowego do odpowiedzialności karnej sądowej.

Na uchwałę Sądu Apelacyjnego – Sądu Dyscyplinarnego zażalenie złożył Prokurator Rejonowy wnosząc o uchylenie wspomnianej uchwały i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania. W niezwykle szczegółowym uzasadnieniu zażalenia zarzucono Sądowi Apelacyjnemu błąd w zakresie prawidłowości wartościowania przydatności dowodu z badań na zawartość alkoholu oraz błędną ocenę dowodów z zeznań funkcjonariuszy Policji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie Prokuratora Rejonowego okazało się w pełni zasadne z przyczyn wywiedzionych w treści jego uzasadnienia. Wywody te Sąd Najwyższy

całkowicie i bez reszty podziela stwierdzając, że legły one u podstaw uchylenia zaskarżonej uchwały. Za niedopuszczalną i nieuzasadnioną konstatację uznaje jednak końcowy fragment uzasadnienia zażalenia, w którym w sposób wysoce demagogiczny stwierdzono, że „Sąd Apelacyjny – Sąd Dyscyplinarny stawia ponad prawem powszechnie obowiązującym sędziego i narusza zasadę równości obywateli wobec prawa”. Sformułowanie to wysoce krzywdzące Sąd Apelacyjny zdaje się dowodzić albo całkowitego niezrozumienia instytucji immunitetu sędziowskiego – co wydaje się niemożliwe – albo osobistego zaangażowania emocjonalnego autora zażalenia. Tak czy inaczej tego typu sformułowania nie powinny się nigdy znaleźć w piśmie procesowym.

Podzielając w pozostałym zakresie wywody zawarte w zażaleniu Sąd Najwyższy zmuszony jest wskazać Sądowi Apelacyjnemu na konieczność bardziej wnikliwego rozważania wyników badania alkomatem i powiązania ich z treścią innych dowodów, szczególnie zeznań świadków i oświadczeń sędziego, a także z opinią biegłego. Jednoznaczne stanowisko zawarte w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały, że zebrane dowody nie uzasadniały dostatecznie podejrzenia, że sędzia Sądu Rejonowego popełnił przestępstwo z art. 178a § 1 k.k. jest co najmniej przedwczesne i na obecnym etapie nie może się ostać. Wręcz przeciwnie większość dowodów zgromadzonych w sprawie zdaje się przeczyć tak sformułowanej tezie.

W tym stanie rzeczy należało uchylić zaskarżoną uchwałę i sprawę przekazać Sądowi Apelacyjnemu – Sądowi Dyscyplinarnemu do ponownego rozpoznania.